

Primera Declaració de la selva universitària¹

*Les Bruixes existeixen
però d'haver-n'hi, n'hi ha
Dita popular*

A tot l'alumnat, al professorat, al personal del PAS, a la premsa universitària, i a la resta del mon:

Una vegada les Fades Bones van sortir del bosc per caure a la metròpoli.

Eren nenes bones i volien anar al cel. Però eren dones, i van començar a rebre patacades per tot arreu. La ràbia les feia cargolar de mal de panxa. ¿Com podien les fades, des de temps antics acostumades a les reunions de dones sotmetre's a l'estructura patriarcal de la universitat? ¿Com podien adaptar-se a un sistema vertical, jerarquitzat i impune?

Les Fades no van poder aguantar grans rialades quan a algú se li va acudir d'avaluar les seves aptituds acadèmiques per la quantitat de fulls inventats, enlloc del debat i la reflexió; quan van adonar-se que se les exigia prendre part d'un sistema de valors masculins regits per la competitivitat acadèmica i pel seu màxim exponent: l'examen, el resultat final, negador de tot procés i tota subjectivitat.

A aquestes alçades, les Fades van començar a treure's els seus

vestits de seda i a substituir-los per parracs socarrimats. Aleshores, adonant-se de la situació, va venir el Papà Universitat a explicar-los els canals de participació democràtica que Ell havia dissenyat per casa seva. El joc del Papà, per molt *progre* que sigui el Papà, no podrà ser mai el joc de les nenes. Les nenes han deixat de ser dòcils i bufones i s'han tornat lletges, histèriques, rebotones, i si s'escau, antipàtiques i agressives. Tenen ulls de mirada femenina, i estan disposades a despullar tothom de la seva màscara: el Carnestoltes ja fa masses llunes que dura.

I ara ja som Bruixes, i el Papà, que tot ho eufemitza, diu que estigmatitzem per dir que destapem allò que altres volen dissimular, *ha, ha, ha*. Diu que son antidemocràtiques per dir que som assembleàries, *he, he, he*. Diu que anem contra els drets de l'home per dir que som dones amb tots els drets i totes les lletres, *hi, hi, hi*. Diu que som corrosives per dir que som Bruixes, *ho,*

1. Documento encontrado en el buzón del SIMS con la anotación: «Feu-la córrer», hazla correr.

ho, ho. Riure ens fa tot el joc de paraules. Però dins la selva, guardem conjurs de temps immemorables per sobreviure a tots els eufemismes.

No callarem, seguirem fent la nostra, seguirem fent-vos sentir incòmodes, seguirem posant el tema del sexisme a la universitat sobre la taula i fent que se'n parli, desemmascarant tot el que ens empassem cada dia i ens vol fer creure

que «som als '90 i les coses han canviat».

Fent, en definitiva, que caigui la màscara *progre*, el gran assoliment de la democràcia i dels drets humans, i que les coses es facin MANIFESTES. DESCARADES I GROTESQUES. Només així aconseguirem que totes les incomoditats, totes les problemàtiques, que totes les inquietuds surtin a flor de pell.

Les Bruixes

no cerquem respostes sinó interrogants,
no diem res nou, ho diem de manera diferent,
no anem enlloc, només ens movem.

P.D: I sobretot, no donem explicacions a ningú perquè no reconeixem cap autoritat, i quan fem les coses, les fem pel plaer de fer-les.

Des dels suburbis de la selva universitària
Assemblea Clandestina de l'Escamot BRUIXES LILES de E.S.
Subalumna Maruja
8 de març de 1996